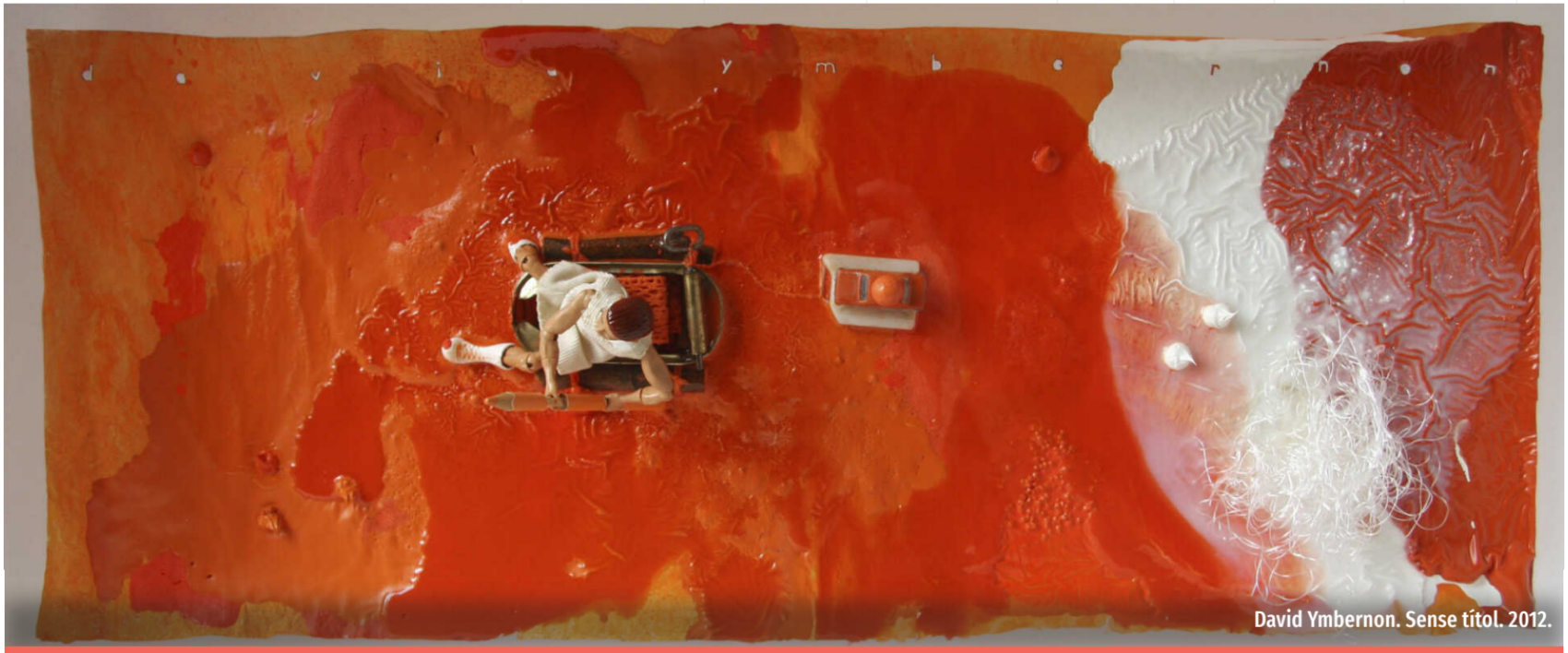
David Ymbernon. Sense títol. 2012.

GENERAL / EXPOSICIONS

COMPARTEIX

L'Estat Salvatge. Reflexionar des de l'art

Ramon Casalé Soler 10 ag. 2022

L'any 2004 al CCCB es va presentar l'exposició El salvatge europeu on s'exhibien una sèrie d'obres de pintors de diverses èpoques, com per exemple Dürer, Mantegna, Goya, Moreau, etc., que representaven la figura del salvatge europeu a través de diferents personatges mitològics i reals: sàtirs, centaures, bruixes, ermitans...

Estat salvatge
Artistes: Amparo Fernández, Jesús Galdón, Toni Giró, Oriol Jolonch, Salvador Juanpere, Elena Kervinen, Jordi Lafon, Fiona Morrison i David Ymbernon
Galeria El quadern robat
Còrsega, 267 Barcelona
Fins al 14 d'octubre 2022

La seva presència sol associar-se als integrants de pobles primitius no occidentals. Però el concepte de salvatge té com a origen el continent europeu, ja que a determinats éssers humans se'ls considera com a primitius i perillosos perquè viuen fora de l'àmbit urbà. En el transcurs del temps el salvatge s'allunya d'aquests paràmetres i passa a ser unmarginal, un emigrant o més aviat un "lumpen".

SEGUEIX-NOS

Els més llegits
Pupil·les: «Al començament jo ho vaig passar molt malament i no li desitge a ningú»
per Txell Bonet
Deixa-ho estar, Josep
per Bernat Dedéu
L'ésser humà més antic d'Europa s'anomena Pink
per Roberta Bosco
Jordi Pericot, l'art cinètic i les experiències immersives
per Abel Figueres
L'Estat Salvatge. Reflexionar des de l'art
per Ramon Casalé Soler

Newsletter
Nom
Correu electrònic *
SUBSCRIU-TE!

Pòdcasts >

Elena Kervinen. Post. 2021.

Vint anys després d'aquella exposició, la galeria El quadern robat mostra la col·lectiva *Estat salvatge*, ja que la seva directora Anna Belsa va creure convenient realitzar-ne una altra sobre aquesta temàtica però des de una visió molt personal, ja que ho fa plantejant-la a partir d'una sèrie de lectures filosòfiques i antropològiques, amb la pretensió de provocar en l'espectador una reflexió amb la intenció de "buscar respostes o per plantejar preguntes. O simplement per parar atenció a una qüestió que en aquests moments que travessem es presenta amb massa freqüència".

L'estat salvatge

Com ens té acostumats la directora, l'exposició segueix un recorregut concret que permet al públic observar detingudament cadascuna de les 16

Llibres >

Vídeos >

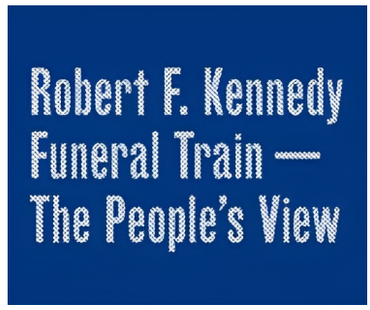

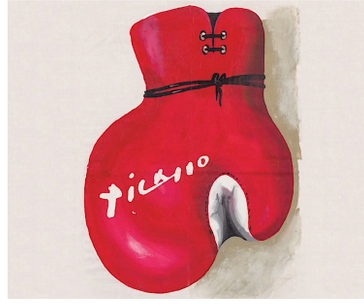

peces exposades dels 9 artistes que hi són representats. Tots ells han exhibit anteriorment els seus treballs a la galeria. Els elegits són Amparo Fernández, Jesús Galdón, Toni Giró, Oriol Jolonch, Salvador Juanpere, Elena Kervinen, Jordi Lafon, Fiona Morrisson i David Ymbernon. Com es pot comprovar es tracta de creadors amb propostes i formes d'expressar-se ben diferents, encara que predominen els que es mouen dins del camp conceptual. Hi veiem pintures, escultures, fotografies, dibuixos i un vídeo. Totes les obres són recents menys les corresponents a Salvador Juanpere i David Ymbernon que són del 2015 i 2012, respectivament.

La visita a *Estat salvatge* s'inicia amb una peça de David Ymbernon que no porta títol, on veiem un remer -el rem és un llapis- navegant per un mar fictici d'aigües entre ataronjades i vermelloses o bé per una mena de llac estrany que només es troba present en la ment del seu creador. La barca que condueix l'home -un nino de joguet- és una llauna d'anxoves de les d'abans, ja que porta l'obridor incorporat, i arrossega un cotxe vermell. En conjunt es tracta d'una obra plena d'ironia que permet adonar-se que l'artista va més enllà de mostrar una imatge que podríem considerar infantil, tot i que acostuma a reivindicar la seva infantesa com a eix vertebrador de la seva obra que, d'alguna manera, ens fa reflexionar respecte del moment que estem vivint.

L'escultor i docent Salvador Juanpere mostra *Le cru et le cuit,* que va començar el 1987 i va donar per finalitzada el 2015. Es tracta d'una talla d'alabastre que porta incorporat el llibre *Le cru et le cuit* de l'antropòleg francès Claude Lévi Strauss. Representa una víscera humana que s'està menjant el llibre que, com ens adverteix Belsa, "la visceralitat ho devora tot". Juanpere sempre ha mostrat interès per allò conceptual, tenint com a propòsit fer-nos raonar, ja que les seves propostes van més enllà de la pròpia realitat, i per això sol endinsar-se en el terreny d'allò conegut, del passat històric i mitològic.

Salvador Juanpere. Le cru et le cuit. 1987-2015

Recentment hem tingut l'oportunitat de contemplar l'exposició individual d'Elena Kervinen a la galeria. Ara, mostra la peça de marbre pintada i dibuixada amb llapis i llapis de colors, titulada *Post*, creada l'any passat, on veiem un ocellet sol davant d'un paisatge completament blanc i separat per una lleugera esquerda, com si es tractés d'una ruptura amb el seu entorn natural. L'obra de Kervinen és d'una gran plasticitat i sensibilitat que només necessita ensenyar-nos una petita figura, a mode d'esbós, com si estigués dibuixant l'espai però que ens permet introduir-nos en el seu entorn més proper, com és la natura, que l'envolta en la seva vida.

L'artista visual Toni Giró exhibeix tres dibuixos realitzats amb pols de grafit, pols i cendres sobre paper artesà de cotó, tots ells del 2020 pertanyents a la sèrie *Bilis negra* (Melic, Mà-sílex i Mà-orsini), on es pot apreciar que és un excel·lent dibuixant, ja que representa les mans d'una manera quasi bé hiperrealista. L'obra *Melic* fa referència al melic com a centre del món que, en aquest cas, sembla com si estés foradat, deixant un espai buit, que serveix com a "penetració a un món inferior". A *Mà-silex*, mostra una mà que porta un objecte de sílex com a arma que usaven els homes prehistòrics tant per caçar i lluitar o simplement com a estri de la llar. Respecte de *Mà-orsini*, veiem una mà que agafa amb força una de les bombes que es van utilitzar al Teatre del Liceu a finals del segle XIX . L'altra bomba que no va arribar a explotar es conserva actualment al Museu d'Història de Catalunya.

Toni Giró. Bilis Negra. Mà-Silex i Mà-orsini. 2020

La fotògrafa i biòloga barcelonina Amparo Fernández exposa dues impressions digitals realitzades el 2020 (*Aigua i fulla*) i el 2021 (*Aigua i llum*), on s'aprecia una fulla que es va movent degut a les turbulències produïdes per l'aigua i el moment de calma que es produeix sota una cascada. Per a Fernández, tot allò que faci referència al medi ambient és important. A la majoria de les seves fotografies l'aigua actua com a element catalitzador del que vol representar. Sovint estan preses sota l'aigua, tant si es tracta d'un riu, llac o estany. Quasi bé són fotos submarines.

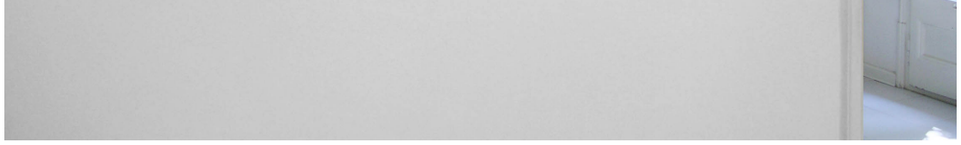

Amparo Fernández. Aigua i fulla, i Aigua i llum. 2020

Fiona Morrison presenta dues peces, un collage i *transfer* sobre paper i un vídeo de quasi bé sis minuts amb música de Montse Miàs, ambdues del 2019. En la primera veiem una ploma d'un ocell i al darrera seu la seva ombra en negatiu, o sigui en blanc. Al vídeo *Ocells* apareixen uns ocells descansant damunt dels fils elèctrics que poden ser lesius per a ells, ja que són una "amenaça produïda per l'acció de l'home". De l'anterior exposició que va presentar a la galeria, Abel Figueras comentava en aquesta mateixa revista que el seu treball "ens fa pensar en qüestions fonamentals i en temes de fons que participen d'un mateix plantejament general; ens fa pensar en el pas del temps, en la fugacitat i la fragilitat de la vida humana". I és precisament en aquestes dues obres on trobem tots aquesta aspectes que senyala el crític d'art.

Fiona Morrison. Ploma. 2019

Jesús Galdón és un artista conceptual que ens té acostumats a grans instal·lacions, però també treballa en espais petits que serveixen perquè ens aproximen al seu món més personal. Ara, exposa tres acrílics sobre paper de grans dimensions titulats *Pintura camuflada Affectueusement, Gravement i D'une légèreté modérée*, tots ells del present any. A diferència d'altres obres, aquí mostra unes pintures camuflades, o el que és el mateix, pintures inventades, que no existeixen, degut a que són fruit de la seva imaginació.

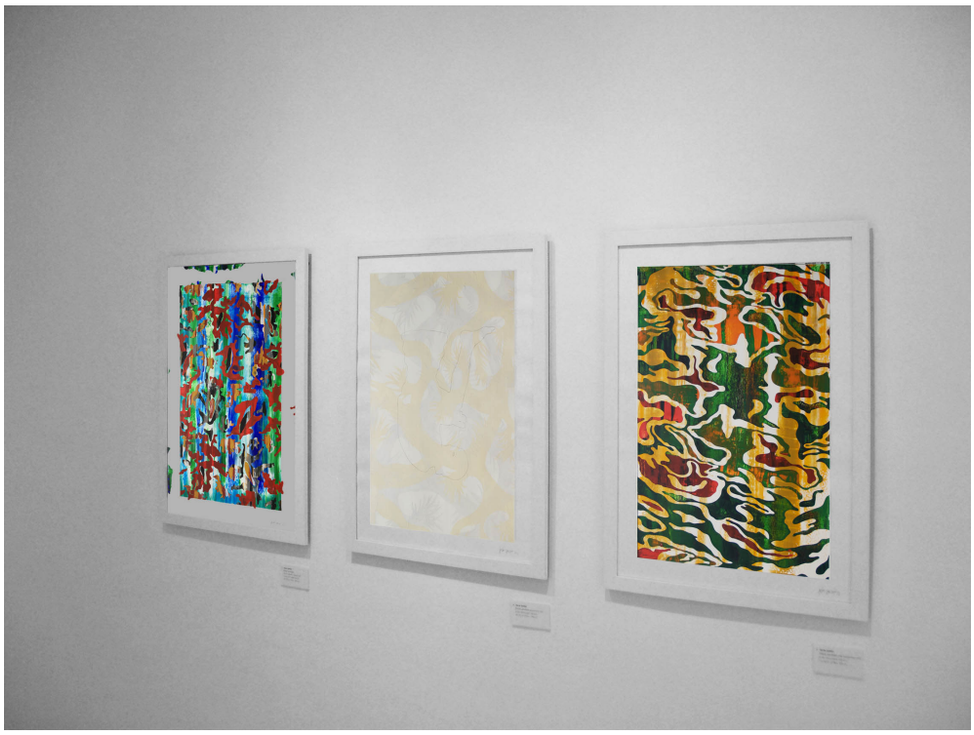

Jesús Galdón. Pintura camuflada. 2022

Jordi Lafon és un artista a qui li agrada acumular objectes, tal com vam poder comprovar fa un parell d'anys a la Tecla Sala d'Hospitalet i de la que aquesta revista se'n va fer ressò. Aquí mostra *La mort dels innocents* que consta de dues petites escultures de bronze i pedra volcànica. La primera d'elles representa un soldat disparant -tal com també veiem en algunes de les instal·lacions d'Antoni Miralda-, damunt d'una pedra, i a l'altra apareix el famós personatge Mickey Mouse, icona de la cultura pop americana. Les roques volcàniques són un homenatge al que va succeir recentment amb el volcà de La Palma de les illes Canàries. El soldat i Mickey Mouse representen la guerra -la violència- i la pau -la innocència-, respectivament, encara que la mateixa Anna Belsa em va comentar que uns americans que van visitar l'exposició no estaven d'acord en que aquest personatge de Walt Disney fos tan innocent.

Jordi Lafon. La mort dels innocents. 2022

L'últim artista és Oriol Jolonch, amb el seu *Jardín de las jirafas mutantes*, una impressió digital de grans dimensions, on veiem unes girafes que tenen com a cap un arbre. Aquesta transformació entre animal i natura indica l'existència d'un món catastrofista, on "els animals són les víctimes". La seva obra es mou entre la realitat i la ficció, tal com succeeix en aquesta peça, ja que fusiona ambdues.

Oriol Jolonch. El jardín de las jirafas mutantes. 2022

Entrades Relacionades:

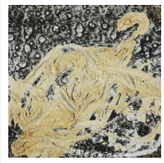

"Aquelles petites coses"...Una selecció de

Elena Kervinen. La fragmentació de

Xavier Escribà: pintura tridimensional

Tània Font. L'escultura dels pensaments i el

Ramon Casalé Soler

Llicenciat en Geografia i Història, especialitzat en Història de l'art, per la Universitat de Barcelona (1985). Màster de Museologia i Gestió de Patrimoni (1998). Diplomat en Taxació, Catalogació i Expertització d'obres d'art, per l'Escuela Superior de Anticuarios (2006). Membre de l'ACCA, AICA i ICOM. Cap de secció d'art de Las nueve musas (Madrid), crític de Arteporexcelencias (La Habana), Bonart (Girona), L'Independent de Gràcia (Barcelona, Butlletí Soc. Cat. d'arqueologia (Barcelona) i El temps de les arts (València).

Galeria El Quadern Robat | Ramon Casalé Soler

< EiMa: dansa en mallorquí

La tria setmanal, 10 d'agost 2022 >

© El Temps de les Arts 2022